

HET VERHAAL VAN DE HUILENDE ENGELEN

De grote en welbekende Chassidische Rabbijn Elimelech uit Polen reisde van Joodse gemeenschap naar Joodse gemeenschap. Hij was een beroemde rebbe en overal waar hij kwam, waren de mensen blij om hem te zien.

Ze brachten hem dan naar de grote Sjoel (synagoge) waar hem veel vragen werden gesteld die hij dan beantwoordde. Zo leerde hij de mensen. Hij reisde nooit 's avonds en 's nachts. In de 18e eeuw was dat levensgevaarlijk. Niet alleen waren de wegen slecht en was het pikdonker: er waren ook struikrovers. De rebbe reisde ook nooit op vrijdag. Want als hij eens zou verdwalen of er zou iets tussenkomen: hij wilde niet het risico lopen ergens niet voor de sjabbat aanwezig te zijn. Dus waar hij op donderdagmiddag aankwam, daar bleef hij tot zondag.

Eén uitzondering en dat staat al geschreven in een boek in 1769. Iedereen kan dat controleren. De rebbe beschrijft hoe hij in een dorp aankwam. Het was op een donderdagavond. De Joden waren uitgelopen om hem te begroeten. De rebbe was verlaat want het was al donker geworden. Hij was dan ook blij dat hij er was. De mensen wilden hem meenemen toen hij uit de koets stapte. Maar op het moment dat hij zijn voet op de grond van die plaats zette, voelde hij zo'n vuur! Het leek alsof hij zijn voet verbrandde, zodat hij zijn voet onmiddellijk terugtrok. En weer deed hij een poging.

Drie keer probeerde hij uit de koets te stappen. En hij schrijft: "Ik kon niet uitstappen. Ik zou verbranden." En: "Ik hoorde hier zes miljoen engelen huilen." Al was het avond en al was het donderdagavond: de rebbe verontschuldigde zich aan de gemeenschap en trok verder. De naam van deze plaats was *Oświęcim* of *Auschwitz*.

